

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa R. L.

przeciwko D. w L.

o uznanie wypowiedzenia warunków pracy i płacy za bezskuteczne,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 21 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt V Pa 119/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 16 października 2014 r. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 11 czerwca 2014 r. w pkt I i III w ten sposób, że oddalił powództwo R. L. skierowane przeciwko pozwanemu D. w L. o przywrócenie poprzednich warunków pracy i płacy.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 § 4 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz art. 42 § 1 k.p., a także art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o związkach zawodowych w związku z art. 8 k.p., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i

orzeczenie co do istoty sprawy, a także o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o jej odrzucenie, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 436). Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania nie spełnia tych warunków. Nie sformułowano w nim bowiem w istocie

żadnego zagadnienia prawnego, nie określając też żadnych przepisów prawa, z którymi łączyłby się jakikolwiek problem prawny, bo za taki nie można uznać „konieczności oceny, czy w granicach kognicji Sądu orzekającego, wyznaczonej zasadą swobodnej oceny dowodów mieści się sytuacja, w której Sąd ten, rozpatrując ewentualne naruszenie przepisów prawa wywodzi ponad treść wręzonego skarżącemu wypowiedzenia warunków pracy i płacy przyczynę wypowiedzenia warunków pracy i płacy, co powoduje, że podstawą oceny Sądu stają się przyczyny wypowiedzenia warunków pracy i płacy inne, niż te, na które powołał się pracodawca w oświadczeniu z dnia 28 marca 2014 r. o zmianie warunków pracy i płacy, co do których pracodawca w procesie dowodził”. Kwestia ta nie stanowi żadnego problemu prawnego, bowiem, co zresztą zauważył sam skarżący w uzasadnieniu swojego wniosku, w utrwalonym i jednolitym orzecznictwie przyjmuje się, że wskazanie przyczyny lub przyczyn wypowiedzenia umowy o pracę, czy wypowiedzenia jej warunków przesądza o tym, że spór przed sądem pracy może się toczyć tylko w ich granicach. Okoliczności podane pracownikowi na uzasadnienie decyzji o rozwiązaniu stosunku pracy (także na uzasadnienie wypowiedzenia warunków umowy), a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się przed organem rozstrzygającym spór na inne przyczyny mogące przemawiać za zasadnością wypowiedzenia umowy, czy też jej warunków (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 1998 r., I PKN 315/97, OSNAPiUS 1998 nr 14, poz. 427, czy z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12, OSNP 2014 nr 4, poz. 52). Nie ma zatem podstaw do uznania, że jest to problem nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Niezależnie od tego nie występuje on w niniejszej sprawie. Sąd Okręgowy nie stwierdził bowiem, że przedmiotem procedowania w sprawie o przywrócenie poprzednich warunków pracy i płacy mogą być inne okoliczności niż wskazane pracownikowi w oświadczeniu woli pracodawcy. Uznał jedynie, że powołanie się przez stronę pozwaną w toku procesu na konieczność częściowego wyrównania różnic w wysokości wynagrodzenia między pracownikami zatrudnionymi na takich samych stanowiskach nie było wskazaniem nowej przyczyny dokonania wypowiedzenia zmieniającego, lecz wyartykułowaniem w

sposób bardziej precyzyjny znanych powodowi przyczyn wypowiedzenia. To, czy stanowisko Sądu drugiej instancji było prawidłowe w okolicznościach sprawy, jest jedynie kwestią prawidłowego stosowania przepisów prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego, nie zaś zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać potrzeby rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.